

Volné pokračování bestselleru Můžeš vše, co chceš

MŮŽEŠ VŠE A NIC NEMUSÍŠ

Nový inspirativní průvodce
na vaší kouzelné cestě životem

Katy Yaksha

Copyright © Katy Yaksha, 2020
Ilustrace na obálce © Luca Castagna, 2020

ISBN 978-80-907632-2-7

Knihy od Katy Yaksha, které už vyšly

INSPIRATIVNÍ PRŮVODCI

*Můžeš vše a nic nemusíš
Můžeš vše, co chceš
Můžeš žít, jak chceš
Jsi bez hranic*

AUTOBIOGRAFICKÉ INSPIRATIVNÍ PŘÍBĚHY

*Jednosměrná jízdenka
Roma mi Amor
Věř svým snům
Cesty radosti, lásky a štěstí*

INSPIRATIVNÍ ROMÁN

Deset přání

*Když děláš, co tě ze srdce baví,
jsi schopná/ý tvořit zázraky.*

Obsah

- 9 – *Předmluva - Proč další kniha podobného rázu
a k čemu vás inspiruje?*
- 13 – *Úvod - Existuje to, čemu věříš a jdeš za tím*
- 23 – *Kapitola 1 – Nic není nemožné, když se do toho pustíš srdcem
- inspirace z mé další cesty vedené vnitřní navigací*
- 37 – *Kapitola 2 - Opravdu můžu vše a nic nemusím?
Opravdu můžeš.*
- 45 – *Kapitola 3 - Tři uvědomění k životu, jaký si přeješ žít
aneb začni se ptát a přemýšlet stylem:
„Co chci?“, na místo „Co můžu?“*
- 51 – *Kapitola 4 - Moje další metody a relaxace - díky kterým
se stávám o kila hloupostí svobodnější a tím pádem
přibírám na štěstí*
- 67 – *Kapitola 5 - Jednoduchá ne-pravidla - co mi pomáhají jít vlastní
cestou a nepochybovat o ní ani o sobě*
- 79 – *Kapitola 6 - Co vztahy a vlastní cesta?*
- 87 – *Kapitola 7 – Inspirativní minimanuál na vaše kouzelné
cesty životem - shrnutí tohoto průvodce v pár bodech*

95 – Kapitola 8 - Inspirace v příbězích - které jsem opět psala na různých místech pokaždé, když mi něco nějak pomohlo a mohlo by i další inspirovat k tomu najít vlastní cestu, odvahu na ní vykročit a jiné, co se může cestou hodit

125 – Bonus - Pozitivní myšlenky - slovní espresso na posilňenou

*Vzácným přátelům, dobrodruhům, kteří žijí v každém z nás.
Ať nás nikdy nenechají na pokoji, ani když se je budeme snažit
všemožně odehnat.*

*A jednomu speciálnímu člověku. Díky za tvou odvahu, kterou ukazuješ
druhým, že když se chce, všechno jde. I vystoupit ze zaběhlých kolejí a
začít opravdu žít. Nekonečně mnoha způsoby tak, jak to komu ze srdce
sedí.*

Předmluva

PROČ DALŠÍ KNIHA PODOBNÉHO RÁZU A K ČEMU VÁS INSPIRUJE?

*Můžeš žít spontánně, s chutí, nadšením,
odvahou, co nezná hranice.*

*Být jako dítě, radovat se z obyčejných věcí
a zároveň vědět, že všechno, o čem si sníš, je pro tebe možné.*

Dá vám tento inspirativní průvodce přesný návod na to, jak zbohatnout, omládnout, získat toho pravého, tu pravou, kudy přesně vede cesta k vašim snům?

Nedá. Pokud čekáte tohle, pak knihu nečtěte. Ale pokud hledáte víc, než návody, programy, instrukce a pravidla, pokud hledáte opravdovou svobodu a víc odpovědí, než můžete najít na stránkách jedné knihy, pak by to pro vás mohlo být to pravé.

Tahle kniha je jako směrovka. Posvítí na cestu do toho místa, kam až dorazíte, nebudete potřebovat už nic číst, jen naslouchat. Odvážně následovat to, co srdce radí, žít tím, co vás upřímně baví.

*Neexistuje jeden návod pro všechny. Jen inspirace a povzbuzení,
jak se k tomu místu dostat a vytrvat, dokud ho nenajdete.*

*Protože s tímhle pokladem, ukrytém v každém z nás,
opravdu můžete, co chcete a nemusíte nic.*

Proč další kniha podobného rázu?

Ptala jsem se sama sebe, když mi to před časem začalo psát nové odstavce s inspirací v duchu dalšího průvodce a lá *Můžeš vše, co chceš*, mé první knihy, kterou jsem sama vydala před 4 lety. Otevřela jsem

tak dveře dlouholetému snu už jen psát a motivovat další k opuštění strachu a následování hlasu srdce.

Ukončila jsem dosavadní cestu, kterou jsem znala a která fungovala, protože mé srdce přímo volalo po změně, jít dál a naplno se ponořit do života, o kterém jsem snila. Měla jsem obavy a pochyby, jestli opravdu nejsem blázen, když opouštím jistotu, ale pokračovat v cestě, která se už vyčerpala, nebudila mě každé ráno úsměvem a chutí do života, by bylo daleko bláznivější, jen ne v tom vzrušujícím slova smyslu.

Navzdory tomu, že jsem na začátku tohoto nového dobrodružství byla neznámým autorem, se prvního průvodce prodalo už přes 17 tisíc výtisků a spolu s ostatními knihami pomohla spoustě lidí obnovit radost v každém dni a najít sami sebe. A to hřeje mé srdce jako letní slunce na pláži.

Je to splněný sen, díky kterému mohu pokračovat cestou, kterou jsem si přála. Sdílet další inspiraci a objevy, zkoumat život na různých místech, okolo i uvnitř sebe a hlavně u moře, protože to dává mému srdci křídla, pocit, že už moc víc není třeba. Ještě láska. Hlavně láska ke každému okamžiku, kterou cítíme v srdci, když mu nebráníme, aby nás vedlo originální cestou, pro jakou jsme se narodili.

A i když tyhle cesty srdce vedou někdy příkře do kopce, ani za nic byste neměnili, protože co je trocha námahy v porovnání se životem, který doopravdy baví? Bonusem se po cestě setkáte s dalšími, kdo hledají to samé, co vy, a i když nejste ve všem stejní, jedno máte společné: *Přání stále se učit a rozvíjet, žít a využít na maximum s radostí a láskou každý okamžik. Být tou nejlepší inspirací pro druhé.*

***Mohu tedy znovu potvrdit, že pro sny a vše,
co cítíme ze srdce, stojí za to trochu, a někdy i trochu víc, riskovat.***

Ale vždyť v té první knize a pak i v dalších je přece dost inspirace, motivace, příkladů, přela jsem se s novým proudem psací energie.

Upřímně, je tam vše, co může někdo potřebovat k uvědomění si, že jestli marním čas čímkoliv, co mě nebaví, nechce se mi, co mi už

nedělá radost, je to moje vlastní blbost a dokud s tím nepřestanu, život mi pravděpodobně po většinu dní bude připadat divný, bez chuti, nápadů, bez legrace. Nebude mi dávat smysl a už vůbec ne pocit naplnění.

V první knize je opravdu vše. Ale pravdou také je, že život nestojí na místě, přináší nové zkušenosti, lekce a tak i rozšířené obzory a odpovědi. Další momenty uvědomění:

„Tak takhle to tedy je!“ když vám nový dílek skládky a nádherné hry jménem Život zapadne na místo a prosíte sami sebe, ať už „proboha“ neopakujete zbytečně.

Nové úhly pohledu, svěží inspiraci i nové „metody“, co vznikaly během mé další objevné cesty životem v čím dál větší jednoduchosti, na následujících stránkách najdete.

I když jste četli mou první knihu, druhou, pátou, pak i v téhle objevíte něco nového. Jako v pohádkách nebo romantických filmech. Dopředu víte, o co zhruba půjde, ale i tak se na ty, co znáte i na nové rády/i díváte. Stejně je to s touto knihou. Tušíte, o co půjde a spoustu toho už i samy/i znáte, ale přesto...

Také víte, že než zazvoní zvonec a knihy bude konec, dozvíte se nové tajemství, dostanete to správné vnuknutí, nakopnutí pro změnu, váš život, hru, odvážnou cestu přes hory a doly k vašemu pokladu... A tak s nadšením malého dítěte už pomalu otáčíte na další stránku, protože se nemůžete dočkat, co se na ní dočtete...

Takové už pohádky i mé knihy jsou. A i když si spousta dospělých myslí, že jsou jen pro děti, bláznů, beznadějných snílky, pak se mýlí. Jsou pro všechny, kdo nezapomněli věřit hlasu srdce a pouštět se jako filmové a románové postavy novými směry, riskovat pro lásku, sny, pro pravdu, poznání a svobodu.

Jsou pro nás všechny, kdo jsme nezapomněli vnímat život jako nádherné dobrodružství, kterého jsme ve velké míře sami strůjci.

Kdo hledá, najde. Z celého srdce věřím, že na následujících stránkách najdete pohon pro vaše odvážné kroky i ujištění, že jste v pořádku, nejste bláznem, beznadějným snílkem, když chcete žít tak, jak v srdci cítíte.

*Kéž tu najdete kouzelné drobečky, které když jeden po druhém
začnete sbírat, dovedou vás tam, kam si přejete.*

*Do království vašeho srdce,
kterého už tak nikdy nebude jen půl, ale vždycky celé.*

*

Úvod

EXISTUJE TO, ČEMU VĚŘÍŠ A JDEŠ ZA TÍM

*... nevíš přesně, kde to je
nebo jak se k tomu dostaneš,
ale když budeš následovat vnitřní navigaci
i v hodně velké tmě, poklad, který hledáš, vždycky najdeš*

Chce to odvalu, a kdo jí sebere a zkusí tuhle verzi života, bude bohatě odměněn. Vědomím, že žije na maximum, využívá dary, které od života dostal. A i když takovou cestu provází adrenalin ze skoků do neznáma, proplouvání neprobádanými místy, ani za nic by neměnil, protože co je trocha nejistoty ve srovnání s jistotou, že doopravdy žiju?

Když například čtu nějakou knihu o cestách, výpravách za poznáním, ať už na mapě nebo o zkoumání sebe sama, budí se ve mně zvědavost a ochota okamžitě se vydat za dosavadní hranice toho, co jsem se naučila, osvojila, kde to postupem času dobře znám a cítím se tam jistá.

Jsem asi jako námořník, který miluje plavbu po širém moři, co nemá hranice. Miluje poznávat nové přístavy, láká ho i straší obří síla, co se skrývá v moři, protože mu ukazuje na obří sílu, která se skrývá v každém z nás a se kterou, když se jí přestaneme bát, jsme schopní proplout i velkou bouří, držet se směru, který udává naše šťastná hvězda a doplout, kam nás naviguje.

Miluji cesty bez přesného plánu, takové, co otevírají neomezené možnosti a příležitosti. Když se mě někdo například zeptá:

„Kam jdeme? Co budeme dělat večer? Kudy pojedeme?“ a podobné otázky vyžadující přesnou odpověď, to mám okamžitě pocit, že se veškeré objevování uzavírá, cesta končí a za ní už nic není, nepokračuje. To je pro mě konec. Synonymum pro ne-život.

Já prostě nevím, co budu dělat večer, kudy přesně povede cesta. Můžu si to myslet, naplánovat a ono se to změní. Změní se to třeba proto, že se změní počasí, přijde jiné vnuknutí, změní se milion věcí mezi teď a večerem.

Já opravdu nevím! Jak to můžu vědět? Jak to může někdo vědět?

Život je cesta. V každém dni, okamžiku. Život, co se neplánuje, ale žije, jak se cítí. Pak se může dít. Když se pořád žije jen jak se naplánovalo, tak se vlastně spíš jen mechanicky, roboticky opakuje. A to přináší nudu, únavu, spánek i ve dne.

Vědět v životě směr, to je základ, ale nevědět, co přesně budu dělat večer nebo zítra, to je v pořádku. Nechávám tak otevřené dveře příležitostem, možnostem, inspiraci, co naopak přináší vzrušení, spoustu energie a vede nás k tomu, co právě hledáme i potřebujeme.

Nemusíme chtít všechno přesně plánovat a vědět.

Když prožijeme každé teď v souladu s naším srdcem, pak to, co se začne dít, předčí všechny naše představy i nejlepší plány.

Právě teď dokončuji tuto knihu, kterou jsem *myslela*, že dokončím před několika týdny. Tolik věcí, které jsem si do ní přála otisknout, by v ní chybělo. Jako třeba následující odstavce, které dopisují v momentě, kdy jsem si *myslela*, že je hotovo. A jiné postřehy, co se skládaly jako magická mozaika během uplynulých týdnů. Jako všechno, čemu dáme prostor, ať se může dít, jak má.

Jsem už několik týdnů u nás na jihu Čech. Po několika letech jsme s mým partnerem opustili jih Itálie, odkud on pochází a kde jsme se poznali, protože jsme se rozhodli posunout se společně na místo, které ani jeden neznáme.

Díky tomu, že jsme mohli na chvíli zakotvit u nás doma, kam se jednou za čas i já potřebuji vrátit ke kořenům, jsme nemuseli s výběrem chvátat. I když nám oběma po krátké chvíli akutně chybí moře, soustředíme se na to, co právě máme, ne na to, co nemáme. Užíváme si na maximum každý moment i situaci se vším, co se můžeme naučit, i s výzvami, které ji doprovází.

S tou samou filozofií jsme strávili skoro dva měsíce karantény, které když skončily, měli jsme pocit, že jsme procestovali půlku zeměkoule, ale o tom se rozepíšu v jiné knize.

Díky tomu, že se věnuji „svobodné profesi“, ke které mě dovedl hlas srdce, a k čemuž si přeji inspirovat i další právě mými knihami, a on prochází sebe objevným obdobím, rozpomínáním se na své pravé já po téměř dvou dekadách v hoteliérském sektoru, který opustil navzdory dobrým příjmům a jistotě známého, si nové místo můžeme vybrat svobodně. Mámě sice nějaký rozpočet, to ano, ale vždycky existuje to, co právě můžeme a má esenci, kterou hledáme.

Pro nás oba je na prvním místě, že se nemusíme řídit kalendářem, hodinami, víkendy, žít teď raději skromněji, ale mít čas na opravdové věci. Tvoření, vaření, koukání na západy slunce, procházky společné i o samotě, naslouchání srdci, co ve správný čas otevírá ty pravé dveře.

Uvažovali jsme o Puglii, protějším pobřeží Itálie, řeckých ostrovech, možná Španělsko... nebo Sardinie? Procházeli jsme nabídky ubytování na všech možných místech, ale pořád to nebylo ono. Chyběla taková ta bláznivá radost, kdy nelogicky víte, že jste našli to pravé.

Před pár dny jsem dostala spontánní vnuknutí napsat kamarádce, která bydlí napůl na poloostrově Istria. O přístavním městečku Poreč mi básní celou dobu, co se známe, což je od první zprávy, že jí nadchla moje kniha *Jednosměrná jízdenka...* asi znamená.

Že by? Dlouhé procházky kolem moře, příroda i malé městečko, mimo sezónu žádní turisté, tudíž autentické, ale Chorvatsko? Které mě nikdy nepřitahovalo, spíš naopak...

Druhý den jsem od kamarádky dostala zprávu s nabídkou bydlení u její známé, kousek od moře a bez závazků. Sice to není ošuntělý rybářský domeček, který hledám, ale celkově má tenhle nápad přesně tu esenci. Spontánnost i lehkost, s jakou se to seběhlo a zkoumání dalších informací týkajících se kousku země, o kterém jsem nikdy nesnila, nás oba ujistilo o tom, že přesně tohle jsme hledali.

Západ slunce do moře budeme mít kousek od domu, to byla jedna z hlavních „podmínek“ našeho nového místa. To, že nebudeme z okna vidět na moře a spát budeme na rozkládacím gauči, než objevíme ten ošuntělý rybářský domeček na pláži, není důležité.

Až bude tahle kniha v tiskárně, vyrazíme. Na neurčito. Další cesta s „jednosměrnou jízdou“. Ta moje první, o samotě, se ze dvou týdnů protáhla na pět let. Dala mi to, proč jsem se na ní vydala a o tolik víc, co bych nevymyslela.

Navíc o Ischii, kde jsem strávila velkou část uplynulých 5ti let, jsem také nikdy nesnila, vybrala jsem jí tehdy na základně spontánního vnutnutí. *Istrie* zní jako *Ischie*. Další znamení. A na znamení já věřím. Nemůžu se dočkat, až sbalíme minimum věcí do auta a vyrazíme ve směru, který by mě „ani ve snu“ nenapadl a při tom mám teď pocit, že je to jako sen.

Kdo ví, kolik inspirace a objevů tahle cesta přinese?

Jedno je jisté:

Nový začátek na novém místě u moře. Přesně to jsme si teď přáli. Zbytek nemá cenu plánovat, to už naplánuje úplně nejlíp život sám.

Detaily, které nejsou podle listu s úsměvem škrtnuté a s obří radostí a vděčností se chytáme příležitosti, která se otevírá všem a všude, když přestaneme úzkoprsně plánovat, lámat si hlavu a necháme život dát nám jednoduše to, co právě hledáme.

*Pak si to vezít a bez otálení
se pustit nově otevřenými dveřmi, vedeni hlasem srdce,
vstříc dalšímu dobrodružství.*

Když jsem před 4 lety na podzim vydala prvního průvodce *Můžeš vše, co chceš*, odjela jsem přesně v tomto období zpátky na Ischii, navzdory mému původnímu přesvědčení, že tam se pro mně už vše vyčerpalo a je čas na nové místo.

Pár týdnů před plánovaným opuštěním Ischie *nadobro* jsem se seznámila s mým současným partnerem. Měl to být jen letní románek. Svobodomyšlná a dobrodružná já a on z tradičního jihu, žijící s rodinou.

To by nikdy nefungovalo, říkali jsme si pokaždé, když jsme se setkali. Cítili jsme se spolu dobře, vnímali od začátku něco zvláštního, ale přesto... ani jeden z nás v tu dobu neměl zájem o nic vážného, a navíc, já přece Ischii opouštím natrvalo. S tím jsme se také rozloučili.

Po tom, co jsem zpátky v Čechách podnikla všechny kroky k založení vlastního nakladatelství (PLÁŽ), poslala knihu do tisku, jsem byla připravená vydat se na nové místo. Jen jsem pořád necítila jasně, *kam?* Možná zpátky mé milované Španělsko nebo snad Hawaii, o které také dlouho sním?

Mohla jsem se svobodně rozhodnout, byla jsem volná a měla jsem na nějakou dobu, než se začnou prodávat mé knihy, v což jsem celým srdcem věřila, prostředky z mé předchozí činnosti. Na poslední chvíli jsem přijala nabídku od kamarádky z Ischie, že pokud bych se náhodou rozhodla pro návrat, mohu nějaký čas bydlet u ní, pokud mi nevadí, že budu spát na rozkládacím gauči. *Asi to bylo znamení...*

Během toho léta v Čechách, kdy jsem procházela velkou životní změnou mé „profesní dráhy“ a nejen té, jsem se často dívala na jedinou fotku mně a toho ostrovana s uhrančivýma očima. Nešlo to vůbec dohromady s mou uvolněnou netradiční vizí života, ale bylo tam *něco* speciálního.

A právě tohle nemateriální nehmatatelné *něco* hodně může za to, že jsem nakonec přes všechny logické argumenty i lákavé vyhlídky nových obzorů dala jeden kufr do auta a na podzim vyrazila zpátky na Ischii. Zjistit, jestli by to snad náhodou mohlo být *to*, co jsem takovou dobu všude možně hledala?

Za ty dva měsíce, co jsem byla z ostrova pryč, jsme si vyměnili jen pár zpráv. Nevěděla jsem ani, jestli nepotkal někoho jiného nebo jestli bude mít vůbec zájem o další setkání, ale věděla jsem, že když to nepojedu zjistit, budu toho vždycky litovat.

Už v půlce cesty jsem se těšila, až se zase v Neapoli nalodím na trajekt a budu se pomalu vzdalovat pevné zemi a přibližovat životu, který se v mnohém podobá tomu před desítkami let. *Velmi pomalé tempo a velká jednoduše.* Došlo mi, že to bylo to, co jsem v té době potřebovala ze všeho nejvíc.

Místo hnaní se za novým dobrodružstvím jsem potřebovala ještě víc zpomalit a dát prostor všem pocitům ohledně velké změny v mém životě. Kdybych odjela na neznámé místo, byla bych příliš rozptýlená a možná by mi uniklo to nejvzácnější.

Sto kilometrů před Neapolí jsem ostrovanovi poslala zprávu, že se vracím. Odpověď přišla hned. Byl moc rád.

Takže poslechnout vedení ze srdce se zase jednou ukázalo být tou nelepší věcí na světě, která mě přiblížila k jednomu velkému přání a zároveň k dalšímu výstupu na hodně strmou skálu.

Otevřít tradičnímu člověku mysl a srdce je docela oříšek. Ale já mám ráda výzvy. Je pravdou, že láska hory přenáší, pomáhá nevzdávat to, když se vám chce vrhnout se z té skály nebo aspoň toho, s kým po ní šplháte. A kromě toho dovede i vysvobodit právě já, co se pod nánosy všech možných zvyků, uzavřené mentality a dalších omezení krčí a nemůže se pořádně projevit.

Co je to, o čem sis kdy snil? Co jsi dělal, když jsi byl dítě, co tě bavilo?

Ptala jsem se pořád dokola. Tyhle otázky pomohly i mně už několikrát najít ztracenou cestu ke svým snům, sama k sobě a odvahu žít, jak jsem si vždycky přála.

***Bude to chtít čas a trpělivost nevzdat to, než se rozpomenete.
Hlavně pokud jste půlku života dělali něco spíš protože jste mysleli,
že musíte, než že by vás to úplně bavilo. Ale v každém to je.
Talent, vášně, sen, přání, čím a jak se projevit.***

Autorem obrázku na obálce této knihy je ostrovan. Začal se intenzivně věnovat kreslení během loňské zimy, kterou jsme spolu strávili v hodně jednoduchých podmínkách na Bali, což pomohlo vystoupat další kousek té naší skály, rozpustit další nánosy na duši i rozpomenout se na jednu vášeň, přirozenost, kterou uklidil hluboko v sobě, když začal pracovat.

Už na obálku první knihy jsem si přála něco originálnějšího, ale tehdy nebyl pravý čas. Hned, jak jsem viděla vznikat první kresby, byla jsem překvapená a unešená jejich kouzelnou energií. Časem přišel spontánně nápad, že by mohl nakreslit obálku nové knihy s tím, že když to bude pocitově *ono*, použije se, když ne, třeba příště nebo jinde. Na první návrh od grafika s použitým obrázkem jsme oba zůstali koukat beze slov. Bylo to přesně *ono*.

A tak obrázek nakreslený srdcem, který otevírá novou cestu jednoho člověka, podporuje má slova dalším kouskem motivace:

Nebojte se opouštět známé, co se už vyčerpalo, co vás nenaplňuje a seberte odvahu k tomu probudit v sobě to, pro co jste se narodili.

Spokojit se jenom s „prací“ nebo něčím napůl znamená neprojevit talent, vášeň, se kterou můžete tvořit úžasné věci pro radost, naplnění a inspiraci sobě i ostatním.

Před 4 lety, na začátku mé nové cesty, jsem měla tři přání:

První - aby mé knihy inspirovaly spousty lidí k tomu žít, jak si ze srdce přejí. *Druhé* - potkat někoho, kdo se mnou bude sdílet stejný pohled na svět, netradiční styl života, s duší dítěte, srdcem na pravém místě, co věří v zázraky a lásku skoro jako z pohádky. *Třetí* - vlastní doma u moře.

To třetí přání je ještě v procesu, ale to nejdůležitější se už děje.

Existuje to. Existuje to, čemu věříme a jdeme za tím.

Nevíme přesně, kde to je nebo jak se k tomu dostaneme, ale když budeme následovat vnitřní navigaci i v hodně velké tmě, poklad, který hledáme, vždycky najdeme.

Proto se mě, prosím, neptejte, co budu dělat večer, zítra, za rok...
Nevím. Opravdu, upřímně, nevím. Víím jen to, že se nechám vést srdcem a budu se snažit o jediné, a to být mu minimálně nevěrná.

Můžeme se bavit o cestách, snech, hvězdách, o moři, naší vnitřní síle, se kterou jsme schopní tvořit zázraky a o tolika dalších věcech...
Ale neptejte se na to, na co nedovedu odpovědět. Taková odpověď ani není třeba. Až bude večer, zítra, za rok, budu vědět, co budu dělat a budete to ve svém životě vědět i vy.

***Mezitím, pojed'te naplno využít každý moment, jak nejlépe to jde.
Pak nebudete potřebovat možná ani další knížky, ani chodit do kina,
natož se dívat na televizi, protože váš každodenní život se promění
v ten nejlepší film, pohádku, co neskončí za dvě hodiny.***

Život se nedá do detailu naplánovat. Stačí jednoduše žít, jak se právě cítí a otevřít se možnostem i příležitostem dokonalého plánu, který navrhuje naše srdce. Pak je to jízda, na které nepotřebujete nic vymýšlet, jen nastoupit, plně si jí užívat a nechat se dít i velké zázraky.

***Můžete se rozhodnout přestat ztrácet čas vším, co vás nebaví.
Budete zase cítit svou sílu a lehkost na duši.
Tahle jízda může začít právě TEĎ!***

***Váš život a úsměv ze srdce budou skvělou inspirací pro další.
Už to je velkou odměnou a čeká na vás mnohem víc.***

A ještě, než se pustíte do dalšího čtení, chci říct, že všechno, o co se dělím na stránkách této knihy (i ostatních) tak vnímám v době, kdy knihu píšu. Je možné, že za nějaký čas budu vnímat nějaké věci jinak. Třeba i naopak, protože se mi díky další zkušenosti otevře nový úhel pohledu, který byl do té doby ukrytý.

Berte si jen to, s čím právě teď upřímně souzníte. To je účel tohoto průvodce a všech mých knih – nasměřovat vás k vašemu srdci, protože to je schopné vést vás, kudy máte jít. To nikdo jiný neví. Všechno ostatní – knihy a další nápovědy berte vždy jen jako směrovky k vašemu srdci, vnitřní navigaci - místu, odkud můžete čerpat tu nejlepší inspiraci pro každý krok i okamžik, co za to stojí žít.

A teď už můžeme pokračovat, vlastně začít...

Byl jednou jeden kouzelný Život a ten si ze všeho na světě nejvíc přál, aby byl žitý na maximum, aby z něj neunikl ani jeden vzácný moment, který se nedá nahradit bohatstvím celého světa...

*

MŮŽEŠ VŠE A NIC NEMUSÍŠ

*Žij v radosti a lásce,
beze strachu.
Vol srdcem, pečlivě mu naslouchej,
bez jeho vedení nic nedělej.
Když ho někdy slyšet přestaneš,
zklidni se a rozhlédni se po svém životě.
Uvidíš jasně, kdy jsi se od něj odpojil.
Vrat' se na cestu,
kterou ti radilo
a jeho hlas zase uslyšíš,
jak ti šeptá:
můžeš vše
a nic nemusíš.*

Dva

OPRAVDU MŮŽU VŠE A NIC NEMUSÍM? OPRAVDU MŮŽEŠ

*Žít tím, co miluješ, je prostě ono a nic to nemůže nahradit.
Vlastně, může se to nahradit, zaplácnout, napodobit,
ale kopie není to, co originál. Prostě to nebude ONO.*

Nejspíš si říkáte, že to přece není tak jednoduché, kdyby každý mohl vše a nic nemusel, pak by na zemi vládl ještě větší chaos než teď. Tak já nejdřív napíšu, jak to s tím „můžeš vše a nic nemusíš“ vlastně myslím.

„Můžu vše“ pro mně vždycky znamenalo samozřejmost ve smyslu „můžu vše, co vnímám ze srdce“.

Když mě srdce vede k nějakému snu, vizi, pak jí můžu dosáhnout. Velké sny, malé sny, možné i nemožné. Můžu, pokud pro to začnu něco dělat a budu tomu věřit. Můžu, pokud se nebudu vymlouvat na to, že to nejde a vytrvám. Můžu, pokud se nezaprodám kompromisu a nezačnu kalkulovat hlavou. Můžu, pokud neplácám svou energií na zbytečnosti. A tak dál...

„Nic nemusím.“

Nemusím poslouchat řeči typu, že něco nejde. Nemusím trávit čas tím, co mě nenaplňuje. Nemusím kývat na to, co se mnou nerezonuje. Nemusím se učit něco, co mě nebaví nebo následovat cestu, která není moje. Nemusím být s někým, kdo mi neseďí. Nemusím zůstat v kompromisu, když zjistím, že jsem v něm uvízl/a.

Když si plně uvědomíme a hlavně připustíme, že můžeme vše, co sedí našemu srdci a nemusíme nic, co mu neseďí, otevřeme sami jako zázrakem dveře k tomu, co si přejeme.

A je jedno, kdy si tohle člověk uvědomí, připustí a začne podle toho žít. Je opravdu jedno, kdy. Nikdy není pozdě! Je jedno, kdy, ale je skvělé, že ano.

Můžu a nemusím.

Opravdu to chci? Opravdu to musím?

Základní otázky do výbavy na cesty životem s všudy přítomnou radostí, pohodou, dobrou náladou a potřebnou inspirací.

**MŮŽE TO BÝT SLOŽITÉ, POKUD TO TAK CHCEŠ,
VĚŘÍŠ TOMU, ALE MŮŽE TO BÝT TAKÉ JEDNODUCHÉ,
STAČÍ SE ROZHODNOUT**

Neovlivníš počasí, ale můžeš ovlivnit to, jak na něj zareaguješ.

Neovlivníš různé věci ve světě, nahodilosti, nepředvídatelnosti, ale můžeš se rozhodnout brát vše jako příležitosti něco se naučit, pochopit, brát vše jako součást hry s názvem Život. Protože život je opravdu hra.

Záleží na tom, jak jí budeš hrát. Bud' s úsměvem, nadhledem, chutí poznávat, zůstat otevřený, věrný svým vizím a víře v ně i v obdobích, kdy se něco kazí, moc se nedaří nebo začínáš zase znovu.

Vždyť i ve hře se někdy daří víc, někdy míň, někdy musíme začít znovu, ale není to důvod k tomu, abychom hru vzdali.

Proč jí vzdávat?

Vždyť se jen chvíli nedaří. A to jen proto, abys pochopil, co jsi v předchozím kole udělal špatně a v tom dalším to mohl udělat líp. A když to zase pokazíš, nevádí! Vždyť máš na hraní a poznávání celý život.

Důležité je užít si každý okamžik té hry - každý moment tady na světě, i s těmi momenty, kdy ti to moc nejde.

Zdolávání kopců je skvělé. Učíš se, máš před sebou vrcholek. Jak na něj dorazíš, pokocháš se a odpočineš si, začneš se rozhlížet po dalším kopci, dalším obzoru.

Co teď?

A začíná další hra, další výstup, nový kousek poznání.

Život je hra, co nikdy nekončí. Proto vyhrávat i prohrávat je třeba. Obojí je dobré. Pomáhá nám růst, stávat se v pravém smyslu bohatší, vědomější toho, co je opravdu důležité:

Dělat v každé chvíli to, z čeho máme dobrý pocit. Pak i ty okamžiky, kdy jsme zrovna v údolí, překonáme s optimistickou myslí a vědomím, že investujeme energii tím nejlepším způsobem. Nezasekneme se ani v horších časech. Vždycky si najdeme to, co právě můžeme a co nás posune dál.

Optimismus a lehkost jsou daleko lepší společníci na jakoukoliv cestu i období, než jejich přátelé obavy, úzkosti, vzdávání se, strachy a jim podobné. Je na nás, koho si vybereme, aby nás na všech kouzelných cestách i v situacích, zkouškách tady na Zemi doprovázel.

Něco prostě neovlivníme, ale zrovna to, jestli budu život vnímat jako hru, jestli si za přátele zvolím dobrou náladu, otevřenost, chuť učit se, nevzdávat se nebo jejich opak, je na mně. Podle toho bude „dosažení“ života, jaký si přeji žít buď hodně složité nebo o tolik snazší.

***Je to přece hra. Je to zábava, dobrý pocit a není důležité vyhrát, ale zúčastnit se. A přesně tak vnímám život.
Není třeba „vyhrát“, ale být pořád plně tady, užít si celou hru.***

Co to vlastně znamená vyhrát?

Být v něčem první? A k čemu?

„Hrát si“ je výhrou největší. Dělat maximum, ale s radostí. Mít čas na to těšit se z každého malého úspěchu i poučit se z vlastních chyb nebo chtít vidět příležitost v tom, co nemohu ovlivnit a hlavně naplno žít v každém teď, protože už teď „jsem tady“.

Proto, když někdy zapomínám na to, že život je hra a nejdůležitější je žít ho s úsměvem, začnu si opakovat:

Můžeš vše, co tě baví a nemusíš nic, co tě nebaví. Protože co tě nebaví, to nebudeš dělat s láskou, nebudeš to dělat dobře. To prostě nemáš dělat, proto jsi se nenarodila. To, co tě baví, ti jde samo od ruky a postupně se povede, co se povést má. Je to radost a zábava sama o sobě. Tím se říd' a nenech se ničím a nikým zmást.

***Když děláš, co tě baví, nemůžeš už žít víc naplno,
protože to je maximum. Už tím jsi naplněný.
To navíc jsou sladké třešničky na dortu.***

PROČ VŮBEC PŘEMÝŠLET NAD NĚČÍM, CO TĚ NEBAVÍ?

Jednoduše se do toho vůbec nepouštěj. Jdi cestou, která je pro tebe přirozená, nenut' se.

To, co děláš, protože tě to baví, o to se nemusíš snažit. Prostě to děláš, intuitivně víš jak, a i když nevíš jak, zkoušíš a učíš se. Třeba se i vztekáš a hodně toho zkažíš, ale zároveň se u toho hodně bavíš, užíváš si každý okamžik.

Daří se ti pro jiné lidi nemožné, aniž bys vynakládal velké úsilí. Otevírají se dveře, které potřebuješ. Objevují se příležitosti, protože plyneš s proudem. Jsi tím, čím máš být a tak jsi v pravý čas na pravém místě.

Přestáváš se bát a začínáš víc a víc důvěřovat, že stačí, když vidíš na jeden další krok dopředu. Dostává se ti všeho, co právě potřebuješ a tak můžeš s klidem pokračovat v cestě. Každý den je oslavou, i když jsi ještě daleko od splněného přání. Jsi jako elektrárna a máš pocit, že můžeš energií a nadšením zásobovat půlku zeměkoule.

Tak to opravdu je. Mám to vyzkoušené na vlastní kůži. Stejně jako opak. Obojí funguje skvěle. Srdce a Život neoklameme.

Když se naplno spolehneme na vnitřní navigaci, plně důvěřujeme tomu, co slyšíme, že máme právě dělat, i když mozek našeptává různé věci, všechno do sebe doslova zázračně zapadá.

Máš třeba poslední peníze, ale máš zároveň pocit, prostě cítíš, že máš teď udělat něco, s čím logika nesouhlasí. Říká, že je to šílené, jak to uděláš zítra? Jenže ty prostě cítíš, že teď je ten moment, příležitost, nejspíš získáš inspiraci, kterou hledáš, a každá příležitost přichází přece jen jednou. Tak zatajíš dech a uděláš to, pokud to srdcem cítíš, i když je to risk.

A opravdu získáš přesně to, co jsi právě potřeboval, a zítra se jako zázrakem uvolní to, co třeba dlouhou dobu nešlo, protože jsi následoval. Šel jsi s proudem života. Důvěřoval jsi.

Život nás podrží. Při každém rozhodnutí ze srdce došlápneme na pevnou zem, nikam se nepropadneme. Získáme naopak potvrzení, že věřit vlastním pocitům, hlasu srdce se vyplácí.

Věřit intuici, vlastní cestě, dělat v každém okamžiku to, co cítíme, pak si s námi Život hraje, protože přesně to po nás chce.

Chce, abychom se bavili, abychom nic nedřeli, nebáli se riskovat pro dobré věci, nebyli vážní, byli pořádně naživu. Pak se i on s námi dobře baví, pomáhá nám vidět slunce i za těžkými mraky a mění naše dny v kouzelnou hru bez konce.